

nike. Delo pri čebelah služi le nekako za kratenje časa in odpočitek. Vse druge domače živali zahtevajo več truda pri oskrbovanju nego čebele. One si same donajajo svojo hrano in radi tega se čebelarstvo veliko bolj izplača kot vsaka druga poljedelska panoga, a seveda le tedaj, ako se umno goji.

Mnogi pa opravljajo čebelarstvo tudi kot glavni pridobitek. Na Nižje-Avstrijskem imamo nekaj čebelarjev, ki se žive že več let samo od svojih čebelic.

Jaz sam sem pred 20 leti pričel s čebelarstvom in se lahko kljub nekaterim slabim letinam sklicujem na denarni uspeh, dasiravno se s čebelicami morem pečati samo v svojih skromnih prostih urah.

Ako se pečate s čebelarstvom, si tako sam sebi koristite z vzgojevanjem čebeljih panjev in rojev, a poleg tega pa pridobivate tudi strd in vosek. Vi pa koristite s tem tudi poljedelstvu, sadjarstvu in vrtnarstvu: kajti čebelarstvo je izvanredno dobra pomoč, s katero se prenaša cvetni prašek z rastline na rastlino, kar se pri nas še vse premalo upošteva. Po prenašanju cvetnega praška je rodovitnost sadja in raznih poljskih pridelkov mnogo večja. Prenajanje cvetnega praška pa ne pripomore samo do bogatejših sadežev, ampak tudi semenja se na različnih rastlinah na ta način več nastavi. Kakih 200 rastlinskih vrst je glede oploditve semenja v prvi vrsti navezanih na prenašanje cvetnega praška po čebelicah. Nadalje se s prenašanjem cvetnih praškov pospeši domača vzgoja rastlin in prepreči propad domačih vrst rastlin.

Čebelarstvo ne igra v našem narodnem gospodarstvu zadnje vloge. V Avstriji je približno 1 milijon čebeljih panjev, na Ogrskem pol milijona. Čebelice iz teh panjev pridelajo na leto povprečno 18 milijonov kg strdi, t. j. 1800 železniških vozov! Brez čebelic bi se ta velika množina strdi na cvetkah usušila in šla v zgubo. Ker se na leto v naše kraje uvažata kakih 1½ milijona kg tuje strdi, t. j. 150 vagonov, tako sprevidite, da se domača potreba z domačim blagom ni krita in da je mogoče pri močnejšem čebelarstvu spraviti še več strdi in voska v denar.

Rusko bojišče.

Tudi Rusi so morali na francosko željo začeti napadati. Začeli so dne 15. t. m. in sicer na obeh skrajnih krilih svoje fronte: na severu ob črti Riga, Dvinsk, Postavy in jezera južno od Dvinska; na jugu pa na galiskih tleh. Na severu je fronta, ob kateri se napada, dolga kakih 300 km. Za napad je tukaj zbranih kakih 20 armadnih zborov. Dosedanje ruske izgube znašajo približno 50.000 mož. Nemcem poveljuje Hindenburg, Rusom Kuropatkin. Dosedaj sta se Rusom posrečila le dva majhna uspeha. Ob Dnjestrju so naši zapustili okope pri Uščičku, Nemci pa so se pri Naroškem jezeru za par kilometrov umaknili, kar oboje nima v vojaškem oziru pri tako veliki fronti nobenega posebnega pomena.

dal, da ravno tako, kakor sem jaz storil, tudi vi storite, zahteva Kristus (Jan. 13, 15). Ker je Marija svojega Sina najbolj posnemala, zato je tudi največ trpela. Ker je bila odločena za najvišje dostojanstvo in največjo svetost, do katere je kdaj dospel kak človek, zato je žalostna Mati. Zato je pretrpela vso bolest in bridkost, trpela mirno in vdano kot dekla Gospodova brez nevolje, brez godrnjanja, brez tarnanja, brez očitjanja. Zato pa tudi povzdignite vsi, ki ste obdani s trpljenjem in žalostjo, oči in srce k Žalostni Materi in prosite: V vsaki bridkosti, v vsaki stiski, stoj nam ob strani Milostna Mati! Obrnite se k Žalostni Materi posebno ve, krščanske matere. Nekoč je papež Leon XIII. pri vsprejemu neki mladi materi pokazal podobo Žalostne Matere ter je rekel: „To je usoda matere, in sicer vsake matere.“ Vojska je dala materam preizkusiti vso bridko istinitost teh besed. Koliko je globoko žalostnih in bridko jokajočih mater in žen dandanašnji na svetu! In kje naj iščejo in najdejo tolažbo, uteho in pomoč, če ne pri Žalostni Materi?

Kakor nam je Žalostna Mati v tolažbo, tako nam bodi Mati brezmadežna, Mati nedolžna, Mati deviška v zgled. Praznik Marijinega oznanjenja nam namreč tudi oznanja neskaljeno Marijino čisto st. Marija, dekla Gospodova, vsa čista, vsa brezmadežna! Sem angel, božji odposlanec, jo pride pozdravit. Če hočemo, da bodo božji angeli poslani tudi k nam ter ostali pri nas — saj so „vsi služabni duhovi, v službo poslani zavoljo tistih, ki bodo prejele delež zveličanja“ (Hebr. 1, 14) —, moramo si prizadevati za čistost, odpovedati se grehu, vojskavati se zoper skušnjave in strasti, premagovati samega sebe in tako se truditi, „da bomo Bogu s čistim telesom služili in z neomadeževanim sreem dopadli“ (Molitev po litanijah vseh svetnikov).

Zakonski, pomnite dobro, da je zakon zakrament! Vsak zakrament pa je sveto znamenje, postavljeno od Jezusa Kristusa, da notranjo milost po zunanje kaže in tudi podeli. Zakon je Kristus povisal v zakrament, to je, v milosti polno podobo svoje nerazdružne zveze s sv. cerkvijo. Kako se morajo zakonski na vso moč truditi, da so vrjednne podobe zveze Kristusove s sv. cerkvijo in ljubezni Jezusove do

Borva za Uščičko.

Na severnem bregu Dajestra so naši imeli zasedeno pri mestu Uščičko (severoizhodno od Horodenke) močno utrjeno območno postojanko, ki je kot zagozda štrlela v rusko bojno črto v izrodni Galiciji. Rusi so napenjali vse sile, da bi dobili to postojanko v svoje roke. V jutro dne 19. marca so z minami razstrelili 300 metrov široko luknjo v našo postojanko. Nato so z osemkrafno premočjo napadli našo posadko, ki se je hrabro branila. Se je popoldne ob 5. uri se je poveljnik, polkovnik Plankh, odločil, da zapusti postojanko. Naši so bili od treh strani obdani od sovražnika. Prehod čez široko reko je ruska artilerija zaprla. In tedaj je polkovnik dal povelje: „Skozi ruske vrste!“ (Dragonci (štev. 11 in štev. 6) ter oddelek saperjev so se med neprestanimi boji srečno preklali skozi goste ruske vrste in so dne 20. marca ob 6. uri zjutraj srečno dospeli na višino pri Zalesčykiju, ki je zasedena od Avstrijcev. Hrabri in drzni čini te čete ostanejo zapisani z zlatimi črkami v zgodovini avstrijske armade.

Ruski poveljniki.

Sedanji vrhovni poveljnik vseh ruskih zapadnih armad ni več car, ampak general Everl. Načelnik velikega ruskega generalnega štaba je general Milnevič.

Rusi za mir.

Poroča se, da si rusko ljudstvo srčno želi miru in da se je tudi rusko razumidstvo že naveličalo vojске. Le car in njegovi generali, ki seveda sedaj dobro služijo, nočejo nič slišati o miru. Car je bolj kakor kedaj poprej za svetovno prelivanje krvi.

Vojaki slavijo slovenskega duhovnika.

(Izviran dopis z ruskega bojišča.)

Severno bojišče, 12. marca 1916.

Včeraj (11. marca) je bil premeščen od naše brigade nad vse priljubljeni gospod slovenski vojni kurat Alojzij Dejak. Ta gospod je imel v svoji dušni oskrbi 6 lovskih bataljonov, za katere je prav po očetovsko skrbel.

Da Vam povem z eno besedo: On se je dal vsega vsem, samo da bi nas srečno storil na tem in na onem svetu. Moštvo in častniki so gospoda Dejaka zelo spoštovali in več kot eden mu je roko poljubil. Za slovo so gospodje častniki v častniški obednici zapeli g. Dejaku v čast več čeških, rusinskih in poljskih ter slovenskih pesmic in nazadnje je gospod poveljnik imel poslovljni govor, v katerem je rekel: „Se so sv. Karoli Boromeji na svetu in eden izmed teh je naš gospod vojni kurat.“

Pisec teh vrst je poznal dobro gorečnost gosp. Dejaka, ki je bil vsaki dan od 6. ure zjutraj v strelskem jarku in je spovedoval do pol 11. ure; potem je

od njega odrešenih duš! Zakonski, naj vam segajo v srce naslednje velevažne in velične besede sv. Pavla: „Možje, ljubite svoje žene, kakor je tudi Kristus cerkev ljubil in sam sebe za njo dal, da bi jo posvetil“ (Efež. 5, 25, 26). „Žene naj bodo svojim možem podložne, kakor Gospodu“ (Efež. 5, 22). „Žena je navezana na zakon, dokler njen mož živi“ (1. Kor. 7, 39). „Castiljiv bodi zakon v vseh rečeh in zakonska postelj bodi neomadeževana. Zakaj nečistnike in prešestnike bo Bog sodil“ (Hebr. 13, 4). Ta postava velja za moža enako, kakor za ženo. Isti Bog, ista postava, pa tudi ista kazen za zakonolomca, naj si je tega ali onega spola. Zakonski mož in zakonska žena, če vaju tudi loči razdalje, naj vaju vendar družji vez trajne ljubezni in neskaljene, neotemnele zvestobe!

Mladina, za te vsebuje spomin na angelovo oznanjenje resen oomin k angelski čednosti, k čistosti. Angelski svetnik Alojzij († 1591) je gojil posebno pobožnost do te skrivnosti Marijinega življenja ter je, star 9 let, pred podobo oznanjenja Marijinega storil obljubo vednega devišta. Sv. Ignacij Lojolski († 1556), ustanovitelj Družbe Jezusove, je v Manzei celo noč pred tem praznikom premolil pred Marijinim oltarjem, objokoval zmote prejšnjega življenja ter je sklenil začeti novo življenje in novo delovanje. Zato se je v reču, od njega ustanovljenem, pobožnost do skrivnosti Marijinega oznanjenja obhajala kot posebno izročilo sv. Ignacija. Iz te pobožnosti so tudi izrastle Marijine družbe. Prva in glavna Marijina družba, kateri so vse druge po svetu pridružene, je namreč bila 5. dec. 1584 od papeža Gregorija XIII. cerkveno ustanovljena pod naslovom Marijinega oznanjenja. Mladina, ob tem Marijinem prazniku stori sklep, da ostaneš zvesta Marijinim družbam, ki jih je papež Leon XIII. imenoval „izvrstno šolo krščanske pobožnosti in najvarnejšo obrambo mladinske nedolžnosti.“ Mladenič, dekleta, pokažite svojo ljubezen do Marije z ljubeznijo do čednosti, do čistosti! Sedanjji težki čas zahteva žrtve dovolj. Ne položite vrhutega svojih mladih sre na pogubni žrtvenik greha in razuzdanosti! „Vedite in premislite“, tako opominja sv. Pavel, „da noben nečistnik ali nesramnik nima deleža v kraljestvu Kristusovem in božjem“ (Efež. 5, 5). „Kateri pa so Kristusovi, so svoje meso križali

maševal in obhajal. Dostikrat sem ga videl, kako je ves slaboten, bled in kašljajoč šel domov, komaj je lezel v snegu in blatu. Rekel sem mu: „Gospod kurat, Vi se preveč mučite, boste zboleli.“ On mi je pa odgovoril: „Moj dragi! Sedaj imamo čas, sedaj moramo delati, si pridobiti mnogo dobrih del, počivali bomo pa že v nebesih.“ Jaz sem mnogokrat slišal vsklikniti vojsake, svoje tovariše: „To je duhovnik! To je duhovnik!“

Drugi vojak mi je spet pripovedoval: „Sel sem k spovedi in sem se malo bal, ali g. kurat me je tako ljubeznjivo objel, me pritisnil na svoje srce, da sem začel od ginjenja jokati in veš kaj, on je jokal z menoj ter me je tako potolažil, da sem na vse dobro pripravljen, tudi na smrt.“

Gospod urednik, to sem Vam napisal, sedaj ko je naš ljubeznjivi gospod kurat daleč proč in čufimo njegovo odsotnost. Strelski jarki so sedaj bolj pusti in . . . ali tolažimo se z besedami gospoda kurata: „Fantje, potrpežljivo prenašajte vse križe in težave, saj to ne bo trajalo dolgo, veselje v nebesih bo pa večno. Gospodu Dejaku, ki je prideljen vojnem superijoratu . . . armade, pa kličemo s hvaležnim sreem: „Bog Vam povrni stoter!“ Avg. Čeh, nadlovec.

To pismo svedoči, kako vneto in požrtvovalno delujejo naši slovenski katoliški duhovniki na bojišču. Ne bojijo se nobenih žrtev, ne strašijo se truda in naporov, samo da lajšajo težavno stanje našim vrhim bojnikom.

Italijansko bojišče.

Dne 13. marca so Italijani ob Soči pričeli s peto ofenzivo, ki je trajala samo do 17. marca. Italijanski napadi so bili brezuspešni, vse naše postojanke so ostale trdno v naših rokah. Italijanske izgube so velike. Samo pred eno našo postojanko na Doberdobo so naši našli čez 1000 italijanskih mrličev. General Kadorna je uvidel brezuspešnost svojih napadov in zato je raje ofenzivo ustavil.

Dočim so Italijani ustavili svoje napade, so naše čete na več mestih pričele z napadanjem. Pri Tolminu so dne 17. in 18. marca naši odvzeli Lahom važne postojanke. Prodrli so čez cesto Selo—Ciginj in zahodno od Sv. Marije in ujeli do 20. marca 925 Lahov. Na Mrzlem Vrhu je bil sovražnik dne 18. marca vržen iz svoje utrjene postojanke in je zbežal do kraja Gabrije. Tukaj je bilo ujetih 283 Lahov. Tudi na Rombonu (koroška fronta) smo odvzeli sovražniku postojanko in ujeli dne 19. in dne 20. marca 226 Italijanov. Naši so vse napade na zavzete postojanke krepko odbili.

Dne 18. marca je Italijan zopet srdito obstreljeval iz svojih težkih topov mesto Gorico. Kot odgovor za to pa je naša artilerija zažgala italijanske

z grehi in željami vred (Gal. 5, 24).

Naposled še kratko besedo za vas, dragi otroci! Vam pa povem staro pravljico. Nekdaj je bil nek otrok. Stariši so bili bogati. Ker je ta otrok bil njihov edinec, so ga ljubili tako, da so mu dali vse, česar je želel, in še več. Tako so ga popolnoma razvadili. Mislili so si: na ta način bo naš otrok prav zdrav in zelo vesel. Pa je prišlo drugače. Čim starejši je bil otrok, tem bolj molčeč je bil in tem otožnejši in slabejši je bil od dne do dne. Poklicali so najboljšo zdravniko. Vse zaman. Nekega dne je otrok umrl. Zdravniki so mu potem prerezali prsi in so našli, da je otrok mesto sreca imel kamen. Pravljica je to, kajpada. Toda, globokoumna je in podučna. Mnogoteri otrok, ki se mu je godilo predobro, je imel srce kakor kamen: nič ljubezni do boga, nič ljubezni do drugih, tudi ne do starišev. Pa je prišel težki čas vojske. Prišla je ločitev od ljubega očeta. Prišla je žalost: mati jokajo. Prišlo je pomanjkanje; v mnogih, premnogih hišah ni dovolj jesti, ni obutlje, ni obleke. Otroci, kdo bi v teh razmerah imel srce kakor kamen? Ne, mehko in dobro mora biti vaše srce, polno ljubezni do Boga, do nebeske Matere Marije, pa tudi do vaše zemeljske matere. Mater morate ubogati na besedo, da se opomina ni treba. Bog varuj, da bi bili nepokorni in trmast. Pomagajte materi pri delu; če so tudi še majhne in slabe vaše roke, nekaj pa vendar opravite. Pogosto in pobožno prejemajte sv. obhajilo. Vsak dan z gorečo molitvijo priporočate ljubega očeta ali brata ali sorodnika Bogu in Mariji v varstvo. Marija bo varovala vaše stariše, sorodnike in tudi vas.

Marija, srednica med Bogom in ljudmi, je torej tudi močna in milosti polna posređovalka med vojaki na bojišču in v tujini in med njihovimi domačimi. Marijino češčenje, krščansko življenje po Marijinem vzoru, zaupanje v varstvo in pomoč Marije, to je ona vez, ki strinja in zedinja tiste, ki so krajevno ločeni daleč drug od drugega. Zato pa vsi pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica, ne zavri naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, o častiljiva in blagoslovljena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica!

Dr. Jos. Hohnjec.